

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/283/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234226
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2014:5112234226.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 3.540,16 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 708,03 eur, zamietá.

Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Návrhom podaným na Okresnom súde Žilina dňa 27.09.2012 sa navrhovateľ domáhal vydania rozsudku, ktorým by odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 3.540,16 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 708,03 eur a nahradiť mu trovy konania.

Návrh navrhovateľ skutkovo odôvodnil tak, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ako oprávnený subjekt v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, a to postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníkom A. D.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo E.. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní jeho pohľadávky efektívne a účinne, predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Žilina) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom ustanovenej dobe. Súčasne navrhovateľ citoval znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení zákona č. 102/2011 Z. z. účinného od 01.06.2011. S poukazom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011 dôvodil, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. S poukazom na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení zákona č. 32/2002 Z. z. účinného od 01.02.2002 do 31.05.2010 uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti,

a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu (štátneho orgánu), rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V ďalšom navrhovateľ poukázal na to, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 10.05.2011 (konanie začalo dňa 05.08.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 278 dní), a to napriek enormnej snahe navrhovateľa. Navrhovateľ ďalej uviedol, že nesprávny úradný postup exekučného súdu charakterizovaný a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu spis. zn.: SR 02588/10, vykonateľný: 24.06.2010) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci (úhrada pohľadávky veriteľa na základe uzatvorenej zmluvy o úvere) na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenským vzťahom a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods.2 Ústavy SR). Upozorňuje, že všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z.. Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z., nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Ak nedôjde k včasnému splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judičiálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku. K zrušeniu dochádza s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Ochranu práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z.), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom ktorej účel je odlišný. Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie

je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Upozorňuje, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudok vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Navrhovateľ ďalej uviedol, že si tak z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčísluje nasledovne: A. vznikla mu majetková škoda v celkovej výške 3.540,16 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu; B. uplatňuje si náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa jeho názoru dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) si tak uplatňuje sumu 708,03 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s prísl. (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Napokon navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Navrhovateľ na výzvu súdu v ďalšom podaní doručeným súdu dňa 30.10.2012 oznámil, že v návrhom na začatie konania súčasne nepodal námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p. Uviedol len skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a mieste príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O.s.p.). Preto mal súd postupovať podľa ust. § 12 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 12 ods. 3 O.s.p. a požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa.

Krajský súd v Žiline na základe oznámenia sudcu (ktorému bola vec na Okresnom súde Žilina podľa rozvrhu práce prostredníctvom aplikácie náhodným spôsobom pridelená na prejednanie a rozhodnutie), ako aj ostatných sudcov Okresného súdu Žilina podľa ust. § 15 ods. 1 O.s.p. uznesením č. k. 8NcC/219/2013-19 zo dňa 08.03.2013 rozhodol, že sudca Okresného súdu Žilina Mgr. Andrej Kekely nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Na výzvu súdu navrhovateľovi na predloženie písomného podania (žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý si v konaní uplatňuje a spôsobu jej vybavenia) navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom tohto návrhu, originál návrhu založil odporca do svojho príslušného spisu, a preto navrhuje, aby súd ako dôkaz oboznámil príslušný spis odporcu.

Odporca vo svojom podaní zo dňa 27.05.2013 adresovaným ku konaniu vedenému na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 18C/249/2012 súdu potvrdil, že mu bolo v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012 doručených viac ako 43.000 žiadostí navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti SR nevedelo osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale nakoľko tieto žiadosti boli doručené so sprievodnými listami v dňoch 23.04.2012, 27.04.2012, 30.04.2012, 25.05.2012, 30.05.2012 a 25.09.2012 (dva sprievodné listy), riešilo osobitne jednotným postupom objem žiadostí doručených spoločne k tomu istému dňu. V prílohe tohto podania odporca zaslal tabuľku, ktorá obsahuje zoznam žiadostí doručených Ministerstvu spravodlivosti SR. Z uvedeného zoznamu vyplýva, že žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, uplatneného v prejednávanej veci, bola odporcom zaevidovaná pod č. XXXX.

Odporca sa k návrhu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 04.09.2013, v ktorom žiadal návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietnuť a súčasne si uplatnil právo na náhradu trov konania. Vo všeobecnosti odporca namietal, že ide o predčasne uplatnený nárok, keď prvá žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená Ministerstvu spravodlivosti SR až dňa 23.04.2012 a už dňa 27.09.2012 boli podané návrhy na súd. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal, a preto žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol. K uplatnenému nároku na náhradu škody vo všeobecnosti uviedol, že k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ doposiaľ dôkazy pre posúdenie tejto otázky nepredložil. Ďalej považoval za potrebné uviesť, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Ďalej odporca uviedol, že vo všeobecnosti je taktiež potrebné i na tomto mieste poukázať na judikatúru Ústavného súdu spis. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu spis. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“ Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. K tvrdeniu navrhovateľa, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal „opätovné posúdenie práva na zaplatenie dlhu“ odporca poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 60/2011-13 zo dňa 03.03.2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011, spis. zn. 3 MCdo 11/2010 zo dňa 26.9.2011 a spis. zn. 5 Cdo 291/2010 zo dňa 29.03.2011, v zmysle ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, a akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prislúcha vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozhodcovský rozsudok v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z tohto vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Súčasne odporca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ na viacerých miestach svojich žalobných návrhov namietal prietahy v konaní a z týchto tvrdených prietahov odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj materiálnej škody, odporca aj vo vzťahu k otázke existencie zbytočných prietahov v konaní odkazuje na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Považuje tak za potrebné podotknúť, že podľa jeho názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmavať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy

podľa § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel už napr. aj Krajský súd v Nitre (spis. zn. 9Co 285/2011). Odporca taktiež v súvislosti s uplatnenou náhradou škody navrhovateľom „nesprávnym úradným postupom“ vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o samotnú uplatnenú náhradu materiálnej škody, navrhovateľ v konaní na preukázanie vzniku škody má produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navrhovateľ však nijako túto škodu nepreukázal. V majetkových vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže byť univerzálnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odporca poukázal na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Ďalej odporca namietal, že požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Navrhovateľ zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Súčasne odporca namietal aspekt dobrých mravov s prihliadnutím na poškodenú osobu s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odporca akcentuje na potrebu zohľadnenia tohto ustanovenia, ako aj ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepčii skutkových okolností, na ktoré poukazuje, podľa neho nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. V tejto súvislosti odporca upozorňuje na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) J 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10). Odporca tak konštatoval, že navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávného úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými

mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Vyjadrenie odporcu k návrhu bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené riadne do vlastných rúk dňa 07.11.2013 (doručenka na č. I. 46 spisu).

Súd vo veci rozhodol rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 26.11.2013, ktoré súd uskutočnil podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol tak, že ich náhradu odporcovi nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ - podaním zo dňa 13.03.2014, ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Okrem iného poukazoval na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, na ktorú skutočnosť navrhovateľ upozorňoval už v samotnom návrhu na začatie konania. Zároveň v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR je nedostatok nestrannosti sudcu súčasťou pojmu zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy SR. Za daných okolností nebolo podľa navrhovateľa prípustné vykonať ústne pojednávanie a meritórne vo veci rozhodnúť.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný a k podanému odvolaniu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 10Co/404/2014-139 zo dňa 27.06.2014 napadnutý rozsudok s odkazom na ust. § 212 ods. 3 v spojení s § 221 ods. 1 písm. g), ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zodpovedá obsahu návrhu na začatie konania vyjadrenie navrhovateľa o jeho námietkach (hoci nie v štandardnej procesnej podobe) zaujatosti konajúceho súdu, vrátane konkrétneho zákonného sudcu. Zároveň samotný zákonný sudca určený náhodným výberom v prejednávanej veci - Mgr. Andrej Kekely - sa taktiež subjektívne cítil zaujatý a oznámil predsedovi Okresného súdu Žilina skutočnosť v zmysle ust. § 14 a § 15 O.s.p. Otázkou (ne)zaujatosti posudzoval nadriadený súd, ktorý uznesením zo dňa 08.03.2013 (spis. zn. 8NcC/219/2013) zákonného sudcu nevyhlásil z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetné rozhodnutie však prvostupňový súd nedoručil žiadnemu z účastníkov. Nakoľko uznesenie nadriadeného súdu nebolo vyhlásené, konajúce súdy prvého i druhého stupňa ním nie sú viazané (§ 170 ods. 1 O.s.p.); taktiež pre nedoručenie rozhodnutia účastníkom toto nenadobudlo ani právoplatnosť a vykonateľnosť. Za popísanej procesnej situácie je nutné mať za to, že o otázke vylúčenia, resp. nevyhlásenia zákonného sudcu nebolo rozhodnuté, a teda (v širšom právnom ponímaní) je daná objektívna pochybnosť o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom. Jednalo sa o nedôslednosť v postupe prvostupňového súdu, na ktorú odvolací súd prihliadal z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.) a ktorá vzhľadom na svoje dôsledky vedie k zrušeniu napadnutého rozhodnutia bez posúdenia jeho (bezprostredných) vecných záverov. Na predmetnom konštatovaní nič nemení okolnosť, že navrhovateľ v odvolaní predpokladá vydanie rozhodnutia nadriadeného súdu o nevyhlásení zákonného sudcu. Pre úplnosť odvolací súd zdôraznil, že navrhovateľ v žiadosti o zrušenie pojednávania (hoci podanej účelovo v krátkom čase pred nariadeným termínom pojednávania) namietal práve okolnosť nedoručenia rozhodnutia krajského súdu o vylúčení, resp. nevyhlásení sudcov okresného súdu. Preto nadväzujúci postup v zmysle § 101 ods. 2 (vykonanie pojednávania v neprítomnosti navrhovateľa) nebol dôvodný a nezodpovedal konkrétnemu procesnému stavu. Napokon odvolací súd uložil prvostupňovému súdu v ďalšom konaní prioritne doručiť procesným stranám rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 08.03.2013 a následne v prejednávaní veci postupovať štandardným spôsobom meritórneho posúdenia uplatňovaného nároku.

Súd (rozumej Okresný súd Žilina) tak po rozhodnutí odvolacieho súdu doručil navrhovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu (dňa 20.08.2014, doručka na č. I. 144) a odporcovi (dňa 20.08.2014, doručka na č. I. 144) uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 8NcC/219/2013-19 zo dňa 08.03.2013, ktorým Krajský súd v Žiline rozhodol, že sudca Okresného súdu Žilina Mgr. Andrej Kekely nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Na súdom nariadené pojednávanie dňa 05.09.2014 sa účastníci konania, ani právny zástupca navrhovateľa neustanovili. Od predvolania navrhovateľa súd upustil v zmysle ust. § 49 ods. 1 O.s.p., pričom na pojednávanie predvolal len jeho právneho zástupcu. Tento, ako aj odporca mali predvolanie na pojednávanie riadne doručené so zachovaním lehoty podľa ust. § 115 ods. 2 O.s.p.

Právny zástupca navrhovateľa do začatia pojednávania svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním zo dňa 28.08.2014, pričom žiadal pojednávanie zrušiť až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu s poukazom na to, že mu doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení resp. nevyhlásení sudcov Okresného súdu Žilina. Súčasne

poukázal na to, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v návrhu opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá odporca. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží súdu, pričom žiada, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie. Napokon, ak by išlo o návrh agendy ISTINA RS (v prejednávanej veci navrhovateľ označil svoj návrh na začatie konania ako 15034 - ISTINA RS), právny zástupca navrhovateľa navrhoval, aby súd vykonal ako dôkaz znalecký posudok, ktorý navrhovateľ nechal spracovať znalcom v odbore - právne vzťahy k cudzine, odvetvia európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ.

Zo svojej činnosti (konania vedené pod spis. zn. 6C/231/2012 až 6C/313/2012) má súd vedomosť o tom, že navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiada o zrušenie pojednávania v konaniach vedených proti tomu istému odporcovi a s obdobným predmetom konania úplne totožnými podaniami, pričom v ich obsahu mení len identifikačné údaje dotknutých konaní. Súčasne súd poukazuje na totožnosť žiadostí o zrušenie pojednávania v prejednávanej veci nariadených na deň 26.11.2013 a deň 05.09.2014 - podania právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 22.11.2013 a zo dňa 28.08.2014.

Odporca svoju neúčast' na pojednávani písomne ospravedlnil podaním zo dňa 28.08.2014 z dôvodu hospodárnosti konania, avšak nepožiadal o odročenie pojednávania.

Ak právny zástupca navrhovateľa žiadal pojednávania zrušiť až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu s poukazom na to, že mu doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Žilina, súd poukazuje na to, že Krajský súd v Žiline uvedenú otázku už posúdil a svojím uznesením č. k. 8NcC/219/2013-19 zo dňa 08.03.2013 rozhodol, že sudca Okresného súdu Žilina Mgr. Andrej Kekely nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Toto uznesenie, ako už bolo vyššie uvedené, bolo účastníkom doručené dňa 20.08.2014, teda o uvedenom uznesení mal navrhovateľ vedomosť pred konaním pojednávania. Súd dodáva, že rozhodovanie krajského súdu podľa ust. § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 O.s.p. je v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR rozhodovaním mimo inštančný postup, teda krajský súd v takomto prípade nerozhoduje ani ako súd prvého stupňa a ani ako súd druhého stupňa (odvolací súd). Súd tak nevzhladol žiaden dôležitý dôvod na strane ani jedného z účastníkov konania na odročenie pojednávania a v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. [súd dňa 04.09.2014 v dopoludňajších hodinách oznámil právnenmu zástupcovi navrhovateľa prostredníctvom elektronickej pošty na navrhovateľom v podaní zo dňa 28.08.2014 uvedenú e-mailovú adresu (prípís na č.l. 155 spisu), že ním uvedený dôvod na zrušenie pojednávania nepovažuje za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania bez prejednania vecí] vec opätovne prejednal a vo veci rozhodol na pojednávani dňa 05.09.2014 v neprítomnosti účastníkov konania, ako aj právneho zástupcu navrhovateľa.

Súd vykonal dokazovanie účastníkmi produkovanými listinnými dôkazmi (navrhovateľ pri tom v návrhu na začatie konania z hľadiska merita veci označil jediný dôkaz, a to spis exekučného súdu - Okresného súdu Žilina založený pre exekučné konanie vedené medzi ním ako oprávneným a povinným A. D. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX - registrácia súdneho exekútora E. XXXXX/XXXX; nie je tak dôvodná námietka navrhovateľa vyslovená v podanom odvolaní proti rozsudku zo dňa 26.11.2013, ktorou navrhovateľ namietal, že súd si sám bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil obsah a rozsah dokazovania - dôvodnosť tejto námietky neuznal ani Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací vo viacerých svojich rozhodnutiach v typovo totožných konaniach medzi tými istými účastníkmi, napr. spis. zn.: 5Co/405/2014, 6Co/406/2014, 8Co/370/2014, 11Co/268/2014, 11Co/321/2014, o čom má súd vedomosť zo svojej činnosti § 121 O.s.p.), pričom zistil nasledovný skutkový stav.

Ako už bolo vyššie uvedené, zo zoznamu predloženého odporcom spolu s jeho podaním zo dňa 27.05.2013 adresovaným ku konaniu vedenému na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 18C/249/2012 v spojení s týmto podaním vyplýva skutočnosť, že žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, uplatneného v prejednávanej veci, bola Ministerstvom spravodlivosti SR zaevidovaná pod č. 3399 a bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená niekedy v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012. Keďže z vykonaného dokazovania nevyšiel najavo opak, súd vychádzal z toho, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa v lehote 6 mesiacov od prijatia žiadosti Ministerstvom spravodlivosti SR ku dňu rozhodnutia súdu nedošlo.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina spis. zn. 18Er/4255/2010 vyplýva:

Dňa 14.10.2010 doručil súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý Okresnému súdu Žilina pod spis. zn. exekútora E. XXXXX/XX žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému A. D. na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 05.08.2010 na vykonanie exekúcie, a to na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská,

a. s. č. k. SR 02588/10 zo dňa 05.05.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.06.2010 a vykonateľnosť dňa 24.06.2010. Prílohami žiadosti boli: návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 05.08.2010, plnomocenstvo oprávneného udelené advokátovi zo dňa 24.06.2010, kópia zmluvy o úvere č. 5740549 zo dňa 05.06.2009, kópia Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. spis. zn. SR 02588/10 zo dňa 05.05.2010 a výpis z obchodného registra navrhovateľa vytvorený prostredníctvom internetového portálu.

Okresný súd Žilina ako súd exekučný listom zo dňa 19.10.2010 vyzval Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. na zapožičanie jeho spisu spis. zn. SR 02588/10, prípadne predloženie fotokópie doručky potvrdzujúcej doručenie rozhodnutia povinnému na účely skúmania podmienok v súvislosti s výkonom rozhodcovského rozsudku v súlade s ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. a súčasne skúmania podmienok vykonateľnosti exekučného titulu v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to v lehote 10 dní.

Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. Okresnému súdu Žilina dňa 29.10.2010 doručil žiadosť o predĺženie stanovenej lehoty.

Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. Okresnému súdu Žilina dňa 12.11.2011 doručil viaceré listiny zo svojho spisu, medzi iným aj fotokópiu doručky potvrdzujúcej doručenie rozhodnutia povinnému, požadované Okresným súdom Žilina.

Okresný súd Žilina uznesením č. k. 18Er/4255/2010-26 zo dňa 08.04.2011, ktoré podľa vyznačenej doložky na tomto rozhodnutí nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2011 (voči uzneseniu sa oprávnený neodvolal), žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 24.09.2010 doručnú Okresnému súdu Žilina dňa 14.10.2010 zamietol, a to s odôvodnením, že považoval výkon práv oprávneného (t. j. navrhovateľa v prejednávanej veci) podľa predmetnej rozhodcovskej doložky za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa a považoval za dôvodné aplikovať ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., a preto postupom podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Okresný súd Žilina uznesením č. k. 18Er/4255/2010-36 zo dňa 28.07.2011, ktoré podľa vyznačenej doložky na tomto rozhodnutí nadobudlo právoplatnosť dňa 25.08.2011 (voči uzneseniu sa oprávnený neodvolal), exekučné konanie podľa ust. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zastavil.

Podľa ust. § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p., za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 z. z. účinnom od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ust. § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa ust. § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa ust. § 41 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“), exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa ust. § 41 ods. 2 EP v znení zákona č. 466/2009 Z. z. účinného od 15.12.2009 do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na rozhodnutí orgánov Európskej únie, [čl. 110 ods. 2, čl. 225a, čl. 244 a 256 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú.v. ES C 325, 24.12.2002)], b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 (Ú.v. EÚ L 143, 30.4.2004)] c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených, e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených, f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste, g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmliev schválených týmito orgánmi, h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia a vo veciach verejného zdravotného poistenia, i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmliev, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa ust. § 44 ods. 2 EP v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť

o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov (§ 45 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, (§ 268 Občianskeho súdneho poriadku, § 57 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Navrhovateľ si tak v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod spis. zn. 18Er/4255/2010 spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a súčasne vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok - vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 EP spôsobom odporujúcim zákonu, v dôsledku ktorého zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci s tým, že tak znemožnil vykonať právo pre navrhovateľa. Jeho nárok je tak potrebné právne posúdiť ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa cit. ust. § 3 ods. 1 písm. d) v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom navrhovateľ si tak uplatnil jednak nárok na náhradu skutočnej škody podľa cit. ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a jednak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa cit. ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Aktívna vecná legitimáciu navrhovateľa v spore (že je nositeľom ním uplatneného práva) by tak mala vyplývať z cit. ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a pasívna vecná legitimácia odporcu (že je nositeľom povinnosti zodpovedajúcej navrhovateľom uplatnenému právu) by tak mala vyplývať z cit. ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. V ďalšom sa súd zaoberal tým, či došlo k naplneniu podmienky konania (§ 104 O.s.p.) spočívajúcej v tom, že navrhovateľ požiadal odporcu písomne o predbežné prerokovanie nároku v súlade s cit. ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Z vyššie zisteného skutkového stavu súd vyvodil, že navrhovateľ požiadal príslušný orgán štátu písomne o predbežné prerokovanie nároku v súlade s cit. ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., avšak jeho nárok nebol v lehote podľa cit. ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uspokojený. Došlo teda k naplneniu uvedenej podmienky konania a súčasne treba konštatovať, že odporcom vznesená námietka predčasnosti návrhu navrhovateľa nie je dôvodná.

Pokiaľ sa týka správnosti označenia príslušného orgánu štátu, ktorý by mal v konaní v mene štátu (odporcu) konať, súd vychádzajúc z cit. ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 z. z. účinnom od 01.01.2013 dospel k záveru, že príslušným orgánom konajúcim v mene odporcu je Ministerstvo spravodlivosti SR, teda navrhovateľ správne označil v návrhu príslušný orgán.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (cit. ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú:

- 1) porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nesprávnom úradnom postupe [cit. ust. § 3 ods. 1 písm. d) v spojení s cit. ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.].
- 2) vznik a existencia škody (resp. nemajetkovej ujmy) spôsobenej nesprávnym úradným postupom,
- 3) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (nesprávnym úradným postupom) a škodou (resp. nemajetkovou ujmov), ktorá porušením povinností vznikla.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s

ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v cit. ust. § 9 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote podľa cit. ust. § 44 ods. 2 EP, t. j. v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, t. j. v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie, súd konštatuje, že z cit. ust. § 44 ods. 2 EP vyplýva, že zákon upravuje túto lehotu vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota však výslovne v zmysle zákona neplatí ani v prípade, ak súd síce nezistí uvedené rozpory, ak ide o exekučný titul podľa cit. ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmier nimi schválený. Zmyslom tejto právnej úpravy je konštituovať výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Navrhovateľ v návrhu poukazoval na to, že cit. ust. § 44 ods. 2 v spojení s cit. ust. 41 ods. 2 písm. d) EP nemožno vykladať tak, že sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Súd sa však s takýmto právnym názorom navrhovateľa nestotožnil a naopak vychádzal z toho, že cit. ust. § 44 ods. 2 v spojení s cit. ust. 41 ods. 2 písm. d) EP sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu a zmier ním schválený. Pri tomto závere sa súd stotožnil s argumentáciou odporcu, pričom súd rovnako ako odporca poukazuje na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01.06.2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP, kde už je výslovne ako podklad na vykonanie exekúcie uvedený aj vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“. Súd v ďalšom poukazuje na to, že ak by vychádzal z výkladu ust. § 41 EP v znení účinnom do 31.05.2011 produkovaného navrhovateľom, mohla by nastať situácia, že EP by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený, a to z dôvodu, že v cit. ust. § 41 ods. 1 a 2 EP v znení účinnom do 31.05.2011 sa vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený explicitne neudáva. Napokon odhliadnuc od uvedeného súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.07.2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: „Z ust. § 44 ods. 2 EP nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01.06.2010).“.

Ak teda súd rozhodol podľa právnej úpravy platnej v čase podania dotknutej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na exekučnom súde dňa 14.10.2010 o tejto žiadosti tak, že túto uznesením zamietol, lehota 15 dní podľa cit. ust. § 44 ods. 2 EP sa vo všeobecnosti na takéto rozhodnutie exekučného súdu nevzťahovala, a to bez ohľadu na to, či išlo o exekučný titul podľa cit. ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP v znení účinnom do 31.05.2011, alebo išlo o iný exekučný titul. Na základe uvedeného, keďže v danom prípade exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol, nemožno v danom prípade vôbec uvažovať o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívajúcom v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote podľa cit. ust. § 44 ods. 2 EP.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, súd na úvod konštatuje, že z vykonaného dokazovania mal zistené, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2010. O tejto žiadosti o vydanie poverenia v exekúcii bolo rozhodnuté dňa 08.04.2011 tak, že exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Medzi doručením žiadosti súdneho exekútora a rozhodnutím súdu o nej tak prešlo 176 dní (teda cca takmer 6 mesiacov). Ako ďalej vyplýva z vykonaného dokazovania, exekučný súd v danom prípade postupoval po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14.10.2010 v súlade so svojou povinnosťou preskúmať

rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte vyššie uvedených intencií. Za účelom prieskumu aj exekučný súd žiadal listom zo dňa 19.10.2010 (t. j. 5 dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) dotknutý rozhodcovský súd o predloženie dotknutého rozhodcovského spisu, resp. listín, ktoré nevyhnutne potreboval na svoj prieskum. Po tom, ako mu boli tieto listiny dotknutým rozhodcovským súdom doručené (dňa 12.11.2010), exekučný súd svoj prieskum vykonal a dňa 08.04.2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Treba poznamenať, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v cit. ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011). Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Je nepochybné, že v danom prípade išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej aj právnej stránke, práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, kde je potrebné venovať osobitnú pozornosť vzhľadom na právne zvýšenú ochranu spotrebiteľov a v spojitosti s rozhodcovskými konaniami, nevyhnutne zložitejšie a náročnejšie, a to aj po časovej stránke. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústredený a neefektívny. Postup exekučného súdu v danom prípade sa tak podľa názoru súdu nevyznačoval takými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. Dĺžku konania od podania žiadosti o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia o zamietnutí tejto žiadosti pri neexistencii zákonom stanovenej lehoty pre vydanie takéhoto rozhodnutia, v trvaní cca takmer 6 mesiacov nepovažoval súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú, a preto nekonštatoval v danom prípade ani nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v zbytočných prietahoch v jeho konaní. (súd má zo svojej činnosti vedomosť - § 121 O.s.p. -, že v iných obdobných veciach medzi rovnakými účastníkmi konania Okresný súd Žilina vyslovil rovnaký právny záver: s dĺžkou konania exekučného súdu 172 dní v rozsudku č. k. 6C/284/2012-58 zo dňa 19.11.2013, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/403/2014-137 zo dňa 30.06.2014; s dĺžkou konania exekučného súdu 160 dní v rozsudku č. k. 6C/278/2012-55 zo dňa 26.11.2013, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6Co/404/2014 zo dňa 26.06.2014; s dĺžkou konania exekučného súdu 161 dní v rozsudku č. k. 6C/286/2012-56 zo dňa 19.11.2013, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/442/2014-139 zo dňa 10.07.2014; s dĺžkou konania exekučného súdu 172 dní v rozsudku č. k. 6C/249/2012-60 zo dňa 29.11.2013, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/450/2014-141 zo dňa 10.07.2014; s dĺžkou konania exekučného súdu 175 dní v rozsudku č. k. 6C/254/2012-52 zo dňa 06.12.2013, pričom tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/268/2014-145 zo dňa 11.08.2014)

Ak ide o námietku odporcu, že procesný súd nie je v zmysle cit. ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinného od 01.01.2013 oprávnený konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v prietahoch v konaní, resp. nevydaní rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote, súd má za to, že je nepochybné, že v danom prípade navrhovateľ poukazuje na nesprávny úradný postup a na vznik škody, ktorej náhradu si uplatnil, všetko pred účinnosťou novely zákona č. 514/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. Je neprípustné, aby sa nároky na náhradu škody, ku ktorých vzniku malo dôjsť v čase do 31.12.2012, posudzovali podľa právnej úpravy účinnej až následne od 01.01.2013 (porušenie princípu zákazu retroaktivity, čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). S poukazom na to, súd považoval túto námietku odporcu za nedôvodnú.

Pokiaľ sa týka navrhovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok - vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 EP spôsobom odporujúcim zákonu, v dôsledku ktorého zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci s tým, že tak znemožnil vykonať právo

pre navrhovateľa, súd si na úvod dovoľí poukázať na právne závery vyslovené v doteraz jestvujúcej judikatúre najvyšších súdnych inštancií.

V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira smernicu Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný.

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23.11.2011: „Okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť.“

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 60/2011-13 zo dňa 03.03.2011: „Vnútroštátny súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.“

Podľa už zmieneného uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011: „exekučný súd je v exekučnom konaní zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. Toto zákonné ustanovenie umožňuje exekučnému súdu preskúmať aj materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Ak exekučný súd zistí naplnenie niektorého z dôvodov uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., je povinný exekučné konanie zastaviť bez ohľadu na to, v akom štádiu (fáze) sa exekučné konanie nachádza; vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, vydanie upovedomenia o začatí exekučného konania, či vydanie exekučného príkazu a samotné uskutočňovanie exekúcie jednotlivými spôsobmi uvedenými v § 63 Exekučného poriadku sú z tohto pohľadu právne irelevantné. Ustanovením § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. však nie je vylúčená možnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu za splnenia predpokladov uvedených v § 57 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o spotrebiteľské zmluvy (ako je tomu v danom prípade) treba uviesť, že preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len pokiaľ ide o dôvod uvedený v 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. (rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na plnenie a nie iba na to, či samotná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku; nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Rozhodujúcim bude len, či plnenie, ktoré má byť vykonané, odporuje alebo neodporuje dobrým mravom; len tento zákonný dôvod umožňuje zastaviť exekučné konanie.“ (obdobne aj uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5 Cdo 291/2010 zo dňa 29.03.2011)

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012: „Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.“ [obdobne judikoval aj Krajský súd v Prešove v uznesení spis. zn. 3CoE 29/2010 zo

dňa 05.05.2010, v zmysle ktorého je exekučný súd pri postupe podľa § 45 zákona o rozhodcovskom konaní oprávnený hľadiť na rozhodcovský rozsudok tak, akoby materiálne právoplatný nebol - nie je ním teda viazaný v zmysle § 159 O.s.p. a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v § 45 ZoRK aj čo do jeho materiálnej správnosti. Môže teda skúmať, či sú tu dôvody na zastavenie uvedené v § 268 O.s.p. (resp. súčasnom § 57 Ex. por.), či sú tu nedostatky uvedené v § 40 písm. a) alebo b) ZoRK, alebo či rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Toto ustanovenie (§ 45 ZoRK) potom treba považovať za to zákonné zmocnenie, ktoré umožňuje exekučnému súdu jeho skúmanie]

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 97/2012 zo dňa 20.03.2013: „Pokiaľ exekučný súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľným exekučným titulom, má žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), a nie konanie zastaviť podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. zastavenie exekučného konania podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. neprichádza do úvahy pred rozhodnutím exekučného súdu o poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).“.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 09.02.2012: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná.“. (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011)

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23.06.2011: „Predpokladom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a následné vydanie upovedomenia o začatí exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Iba vykonateľné rozhodnutie totiž umožňuje v exekučnom konaní vynútiť plnenie. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom vybaveným právomocou na vydanie takéhoto rozhodnutia. Ak takáto právomoc chýba, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom verejnej moci (aktom aplikácie práva). Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň akoby neexistoval.“.

Napokon podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6 Cdo 135/2012 zo dňa 05.12.2012: „Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý. Prekážku rozsúdenej veci pre exekučné konanie netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, a to ani vtedy, ak exekučný súd skúma, či exekučný titul vydaný vo forme rozhodcovského rozsudku, je materiálne vykonateľný. Z povahy rozhodcovského konania, ktoré je v zákonom vymedzených prípadoch alternatívnou možnosťou k súdnemu sporovému konaniu, totiž vyplýva, že jeho výsledkom môže byť titul, splnenia ktorého sa možno domáhať vykonaním exekúcie.“.

Ak teda v danom prípade exekučný súd v rámci dotknutého exekučného konania konštatoval výkon práv oprávneného podľa posudzovanej rozhodcovskej zmluvy (ktorú exekučný súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatnú) za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa a považoval za dôvodné aplikovať ust. § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. a na základe týchto záverov zamietol uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, úradný

postup exekučného súdu, ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal, spočívajúci v prieskume materiálnej správnosti predmetného rozhodcovského rozsudku v intenciách ust. § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z., nemožno považovať v zmysle vyššie citovaných záverov ustálenej rozhodovacej činnosti či už Ústavného súdu SR, alebo Najvyššieho súdu SR za nesprávny úradný postup podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. s následkami, ako to tvrdil navrhovateľ. Súd zdôrazňuje, že samotné rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože postup exekučného súdu našiel svoje vyjadrenie v rozhodnutí. (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/24/2004)

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že dotknuté konanie exekučného súdu nebolo postihnuté jeho nesprávnym úradným postupom, ako to má na mysli cit. ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako možno uzavrieť, že v danom prípade nešlo ani o nezákonné rozhodnutie v zmysle cit. ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to vzhľadom na nesplnenie podmienky podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., a to jednak, že dotknuté uznesenie exekučného súdu č. k. 18Er/4255/2010-26 zo dňa 08.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2011, navrhovateľ nenapadol odvolaním a súčasne toto rozhodnutie ani nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. S poukazom na v predchádzajúcich odsekoch konštatované, nemožno v danom prípade aplikovať ani cit. ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Odporca tak v tomto prípade nezodpovedá za škodu ani podľa cit. ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd tak viazaný dispozičnou zásadou, konkrétne viazaný návrhom podľa ust. § 153 ods. 2 O.s.p., teda viazaný žalobnými tvrdeniami (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) o právne významných skutočnostiach, z ktorých navrhovateľ vyvodzoval uplatnený nárok, po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie (náhradu majetkovej škody v celkovej výške 3.540,16 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 708,03 eur) na nim tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad pre vznik zodpovednosti odporcu podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to nesprávny úradný postup exekučného súdu (prípadne podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. za nezákonné rozhodnutie exekučného súdu). Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne, vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nevhodné dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu ďalších podmienok, a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu bez ďalšieho zamietol.

Z dôvodu zamietnutia návrhu pre nepreukázanie vzniku uplatnených nárokov čo do ich základu súd nepovažoval za účelné vykonávať navrhovateľom označený dôkaz - znalecký posudok, ktorý mal vyčíslávať výšku navrhovateľom uplatnenej majetkovej škody (odhliadnuc od uvedeného, výška majetkovej škody sa podľa skutkového vymedzenia navrhovateľom mala rovnať v exekúcii vymáhanej pohľadávke s príslušenstvom, k čomu tak nie je potrebné vykonať dokazovanie prostredníctvom znaleckého posudku ako listinného dôkazu; v kontexte s inými návrhmi navrhovateľa proti rovnakému odporcovi, ktorými si tento uplatňuje opätovne z dôvodu postupu Okresného súdu Žilina ako súdu exekučného nároky na náhradu majetkovej škody v paušalizovanej sume 125,- eur, resp. 175,- eur, je zrejmé, že návrh na dokazovanie predmetným znaleckým posudkom mal smerovať do tohto typu konaní, teda nie do konaní označených samotným navrhovateľom ako ISTINA RS, čo platí aj pre prejednávajúcu vec; navrhovateľ však svoje podania formuluje bez ohľadu na konkrétosti tej ktorej veci).

Pokiaľ ide o navrhovateľom len označený, avšak do rozhodnutia súdu nezabezpečený, znalecký posudok znalca v odbore - právne vzťahy k cudzine, odvetvia európske právo, ktorý mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd takýto znalecký posudok nepovažoval za dôkazný prostriedok podľa ust. § 125 v spojení s ust. § 120 ods. 1 O.s.p., keďže takouto listinou by nebolo možné nijakým spôsobom prispieť k zisteniu skutkového stavu veci a ani k preukázaniu navrhovateľom produkovaných skutkových tvrdení. Takáto listina by mohla azda len podporiť právnu argumentáciu navrhovateľa. Napokon súd považuje za potrebné dať účastníkom do pozornosti rímsko-právnu zásadu iura novit curia (súd pozná právo), v zmysle ktorej počas súdneho konania nie sú právne predpisy (ako aj ich výklad) predmetom dokazovania, pretože ich súd musí poznať.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, je potrebné poznamenať, že súd skúma premlčanie len u existentného nároku a v danom prípade existencia nároku navrhovateľa na náhradu škody nebola preukázaná.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahraďiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ust. § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V konaní bol v plnom rozsahu úspešný odporca. Odporcovi teda vzniklo podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Odporca však trovy v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísli. S poukazom na to súd odporcovi náhradu trov nepriznal, a to vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu mu vznik trov nevyplýva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.